

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul Pe un an: 24 lei Pe 6 luni: 12 lei Pe 3 luni: 6 lei	Articolele și corespondența se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.	Prețul inserțiunilor un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Un așezământ de seamă al Bisericii ardelen:

Institutul Teologic Universitar din Sibiu

Pregătirea slujitorilor bisericești se face astăzi, în țara noastră, în Școli de cântăreți bisericești (seminarii), Seminarii teologice monahale (călugărești) și Institute Teologice de grad Universitar.

În cuprinsul Patriarhiei Române, avem două Institute Teologice Universitare: unul la București (pentru mitropoliile și episcopiile de dincolo de munți) și celălalt la Sibiu (pentru mitropoliile din Ardeal și Banat).

Institutul Teologic Universitar din Sibiu are o vechime de 146 de ani. Pornit la drum înainte cu aproape un veac și jumătate ca o școală modestă de „bogoslavi” (slujitori bisericești), cu vremea, el s-a dezvoltat rind pe rind în așezământ de lumină tot mai bine organizat, mai ales datorită grijii părintești de care a avut parte, când la cirma Mitropoliei Ardealului se aflau pururea pomeniții vlădici Andrei Șaguna († 1873) și Nicolae Bălan († 1955). În anii puterii populare, bucurându-se de condițiile de libertate religioasă consfințită prin Constituția patriei noastre, Republica Populară Română, acest așezământ a atins cea mai înaltă treaptă de dezvoltare, fiind ridicat la rangul de Institut Teologic de grad Universitar.

Pe băncile lui, studiază la învățatură de carte teologică-bisericească, vreme de patru ani, tineri cu școală de grad mediu (seminar, pedagogică, medii teoretice), primiți pe temeiul unui examen de admitere. La dispoziția lor, pentru a-și putea desăvirși pregătirea de viitori slujitori ai altarului, stau dascăli învățați, o bibliotecă înzestrată cu cele mai alese cărți și publicații teologice în diferite limbi, precum și un paraclis de toată frumusețea, pentru rugăciunile zilnice și pentru formarea deprinderilor lor religioase. Învățătura de carte se îmbină aci cu o educație creștinească făcută cu luare-aminte, ambele țintind să dea Bisericii noastre slujitori devotați, iar poporului dreptcredincios — păstori de suflute destoinici și cu viață pilduitoare

atit din punct de vedere religios-moral, cit și patriotic-cetățenesc.

Astăzi, când la cirma Mitropoliei Ardealului se află un ierarh tinăr și învățat, Înalt Prea Sfinția Sa Dr. IUSTIN MOISESCU, el însuși fost profesor universitar de teologie, Institutul Teologic din Sibiu se bucură de condițiile cele mai prielnice îndeplinirii cu spor și cu înțelepciune a menirii sfinte pe care o are. Așezat sub directa îndrumare și conducere a PP SS Ierarhi din Ardeal și Banat și bucurându-se de privegherea zilnică a Arhipăstorului nostru de la Sibiu, acest așezământ prezintă garanția că prin munca și rugăciunile care se desfășoară în cuprinsul lui, aduce sfintei noastre Biserici, an de an, noi slujitori ai altarului și păstori sufletești din ce în ce mai capabili și mai apropiați de năzuințele obștei credincioase.

Numai în acest an școlar — a cărui încheiere sărbătorească s-a făcut la praznicul de pomenire al Sfinților Apostoli Petru și Pavel (29 iunie) — 68 de tineri au absolvit cursurile Institutului Teologic Universitar din Sibiu. Toți aceștia, pe măsură ce vor fi înzestrați cu darul preoției, prin Sfânta Taină a hirotoniei, vor intra în slujba Bisericii, în una sau alta din Eparhiile de dincoace de munți: Arhiepiscopia Sibiului, Arhiepiscopia Timișoarei, Episcopia Aradului, Episcopia Oradiei și Episcopia Clujului. Alții, mai puțini, vor merge să păstorească în Eparhiile de dincolo de munți, după cum le va rindui Chiriarhul lor canonic.

Cu prilejul încheierii acestui an școlar, cei prezenți la festivitate au putut să-și dea seama de grija cu care sînt pregătiți cărturărește și duhovnicește viitorii preoți, din cuvîntarea înțeleaptă rostită de P. C. Părinte Rector Dr. Sofron Vlad. Insuflețirea cu care tinerii absolvenți purced la lucru, în tărîmul pastoral, a fost exprimată cald și cuceritor de eminentul absolvent Mircea Păcurariu. P. C. Părinte vicar arhiepiscopesc Traian Belășcu a împărtășit ostenitorilor și stu-

23 AUGUST

Poporul nostru sărbătorește, în plin avînt creator, a 12-a aniversare a eliberării Romîniei de către viteaza Armată Sovietică. Ziua de 23 August este cea mai mare sărbătoare a poporului nostru, este ziua care marchează începutul unei vieți noi pentru cei ce muncesc de la orașe și sate.

Astăzi oamenii muncii, cu îndreptățită mîndrie patriotică trec în revistă marile realizări dobîndite în acești ani de libertate și muncă pașnică. Țara noastră înfățișează tabloul luminos al muncii harnice și entuziaste a întregului popor muncitor care, bucurîndu-se de cele mai largi drepturi și libertăți, dezvoltă neconținut economia de pace pe drumul construirii socialismului. Intrată în stăpînirea poporului, industria socialistă a luat în ultimii 8 ani un mare avînt. Crește fără încetare industria grea, temelia dezvoltării întregii economii și ridicării nivelului de trai al populației; industria construcțiilor de mașini, creată în anii regimului democrat-popular, produce numeroase mașini moderne necesare reînnozirii tehnice a diferitelor ramuri industriale, tractoare și alte mașini necesare agriculturii. Se dezvoltă neconținut industria bunurilor de larg consum: industria ușoară și industria alimentară și-au lărgit sortimentele de articole de larg consum și produc cantități cu mult mai mari decît înainte de război.

În alianță cu clasa muncitoare, țărănimea muncitoare, și-a văzut împlinit visul de veacuri: ea a fost izbăvită de jugul moșieresc; Constituția țării consfințește că pămîntul aparține celor ce-l muncesc. Datorită sprijinului acordat țărînimii muncitoare, în agricultură au fost obținute unele realizări însemnate. Statul democrat-popular sprijină milioanele de gospodării agricole individuale să folosească în tot mai mare măsură posibilitățile pe care le au de a sporii producția agricolă și randamentul tuturor culturilor agricole și de a-și ridica nivelul de trai. Statul democrat-popular dă un puternic sprijin întovărășirilor și gospodăriilor colective ca să se întărească din punct de vedere economic-organizatoric și să de-

Un măreț gest de prietenie al U.R.S.S. față de poporul român

Mărturia unui țaran muncitor

Consiliul de Miniștri al U. R. S. S., acordând o deosebită însemnătate politică întăririi continue a prieteniei și colaborării între popoarele romîn și sovietic a hotărît să transfere guvernului Republicii Populare Romîne valori istorice ale artei aplicate, decorative și plastice romînești. Aceste opere au fost predate de guvernul Romîniei spre păstrare în Rusia, în anii primului război mondial, cînd Romînia a fost aliata Rusiei. În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei toate arhivele sovietice și valorile de stat, inclusiv cele romînești, au fost evacuate în regiunile țării aflate în afară de primejdie. În prezent, oamenii de știință și specialiștii sovietici și-au încheiat activitatea în legătură cu studierea și sistematizarea fondurilor evacuate în trecut. Au fost puse în ordine, depistate și sistematizate în întregime de asemenea și valorile istorice și artistice romînești, care se află în păstrare în U. R. S. S.

Printre aceste valori există 1350 tablouri, gravuri și desene ale cunoscuților pictori romîni, Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Octav Băncilă, Ștefan Luchian, Constantin Daniel Rosenthal, Ion Andreescu, Gheorghe Tattarescu, Ion Negulici, C. Satmary ș. a. O colecție formată din 156 de icoane, reprezintă pictura veche romînească din sec. XVI—XVII. Țesăturile, în special odăjdiele și veșmintele bisericesti împodobite cu diamante și pietre prețioase, reprezintă piese rare ale cusăturii romînești din sec. XVI—XVII. Printre valori se află aproximativ 50 de obiecte laice, și bisericesti (cădelnițe de aur și de argint, mitre, candelă, cruci, pocale

ș. a.), creații ale măștrilor populari romîni din din sec. XVI—XVII.

O mare însemnătate istorică și artistică o reprezintă vasta colecție de monezi și medalii alcătuită din 35533 de piese, printre care se relevă monezile din secolul al VI-lea înaintea erei noastre din insula Lesbos, monezi de aur ale regelui Macedoniei, Alexandru al III-lea și ale regelui Egiptului, Ptolomeu I, ale regelui Traciei, Lisimah, monezi bătute de împărați romani, regi bizantini, califi arabi, precum și monezi și medalii romînești.

Un tezaur deosebit de prețios, de la sfîrșitul secolului al IV-lea al erei noastre, găsit în apropiere de Pietroasa, [N. R. tezaur cunoscut sub numele de „Cloșca cu pui“], este alcătuit din pocale de aur, o tavă mare, inele, brățări.

Deși moșierii și capitaliștii romîni au participat de două ori — în 1918 și în 1941—1944 — la războaie împotriva Rusiei Sovietice, ruinînd țara noastră și distrugînd monumentele ei istorice și artistice, poporul sovietic a păstrat cu grijă toate aceste opere de artă care reprezintă o mare valoare istorică și artistică. Guvernul U. R. S. S. și poporul sovietic au privit întotdeauna aceste valori ca un bun inalienabil al poporului român însuși.

Consiliul de Miniștri al U. R. S. S. transferînd aceste valori artistice guvernului Republicii Populare Romîne, care exprimă voința și interesele întregului popor, este convins că acest act prietenesc va fi o contribuție importantă la cauza întăririi continue a colaborării frățești, de nezdruccinat, dintre popoarele sovietic și român.

Ziarul „Flacăra Sibiului“ nr. 2622/956, publică următoarele rînduri ale unui țaran muncitor din Hamba, raionul Sibiu:

Acum cîțiva ani, vecini de ai mei, cu care în zile de sărbătoare ne opream la vorbe, de multe ori vorbeau despre colectivă. Eu nici să nu fi auzit. Imediat schimbam discuția, spunîndu-mi în sinea mea: ce am eu nevoie de colectivă, oare nu e mai bine să lucrezi de unul singur pămîntul? Ei observau acest lucru și odată mi-au spus: Lasă că te vei convinge.

Vremea a trecut. Intr-o zi mă întilnesc cu colectivistul Ștefan Cîrstea. Era tare zorit. Mergea spre cooperativă ca să-și procure varul necesar tencuțului noii case pe care și-a construit-o. Dar nu numai el ci și alți colectiviști ca Ioan Gunesch, Toma Zöllner și-au făcut case de cînd au intrat în gospodăria colectivă.

Aceasta nu este totul. În casele colectivistilor Valentin Sander, Simion Guist, Mihail Gunesch și Tănase Stratulat, nicidecum nu te prinde uritul. Vrei să afli ce e nou în lume, nu faci altceva decît să te duci la ei și să ascuți la radio. Și apoi ce să mai vorbim de alții ca Gheorghe Spak, Simion Spak și Mihail Gunesch care și-au luat în case mobile noi.

După toate acestea, văzute cu ochii mei, mi-am pus întrebarea: de unde pot ei să-și cumpere și să-și facă aceste lucruri? Răspunsul n-a întirziat. Iată-l: Colectivistul Gheorghe Deutschländer, de exemplu, este înscris în gospodărie împreună cu soția și un membru al familiei sale. Deci trei persoane din familie muncesc. În familia mea muncesc tot trei persoane. La sfîrșitul anului trecut colec-

Continuarea în pag. 4

23 august

Urmare din pag. 1

vină adevărate centre de atracție a țărănimii muncitoare pe calea agriculturii socialiste — singurul drum pe care țărănimea muncitoare poate scăpa definitiv de sărăcie și exploatare. Țărănimea muncitoare pășește cu tot mai multă încredere pe calea belșugului și fericirii, înființînd noi și noi întovărășiri agricole și gospodării agricole colective. În unele raioane toate satele au gospodării colective.

În țara noastră cresc mereu cheltuielile statului pentru acoperirea cerințelor social-culturale ale populației, se construiesc neîncetat pentru oamenii muncii școli de toate gradele, locuințe și cartiere muncitorești, maternități, spitale, policlinici, se lărgește mereu rețeaua de case de naștere, cinematografe, biblioteci, cămine culturale, cluburi și instituții științifice; ale oamenilor muncii sînt casele de odihnă din cele mai frumoase regiuni ale țării.

Urmînd în mod consecvent linia politică de construire a socialismului, a

cărei lege supremă este asigurarea satisfacerii într-o măsură tot mai mare a nevoilor materiale și culturale ale omului muncitor. Congresul al II-lea al P. M. R. a adoptat al doilea plan cincinal (1956—1960), care prevede un nou avînt al industriei, agriculturii, științei și culturii în țara noastră.

Prin realizarea acestui plan se va ajunge la ridicarea considerabilă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii din orașe și sate, care vor avea mai multe produse agricole, mai multe bunuri de larg consum, mai multe locuințe și alte mijloace materiale și culturale. Poporul muncește cu avînt spre a împlini prevederile planului cincinal. Încă de acum în unele sectoare planul pe anul acesta este depășit.

Poporul nostru, sărbătorînd ziua de 23 August își exprimă hotărîrea nestrămutată de a întări și apăra din toate puterile și cu vigilență neadormită cuceririle vieții noi de care se bucură.

Sărbătorînd ziua de 23 August, oamenii muncii își îndreaptă gîndurile pline

de dragoste către marea Uniune Sovietică, eliberatoarea și sprijinitoarea țării noastre pe calea înfloririi economice și buneistării a celor ce muncesc. Oamenii muncii își exprimă hotărîrea de a apăra ca bunul cel mai prețios și de a întări necontenit prietenia indestructibilă cu marele popor sovietic, cu China populară și cu toate popoarele lagărului democratic, strîns unite prin legăturile de colaborare economică frățească, prin grija reciprocă pentru interesele tuturor țărilor lagărului democrat.

Poporul român sprijină fără rezerve politica externă a R. P. R., politică de menținere și consolidare a păcii, întemeiată pe principiul coexistenței pașnice și pe convingerea că nu există problemă internațională litigioasă, care să nu poată fi rezolvată pe baza înțelegerii pașnice între părțile interesate.

Poporul muncitor român, — harnic și priceput, talentat și entuziast făuritor al vieții noi în patria noastră liberă — sărbătorește ziua de 23 August 1956 cu încredere în viitor și pășește cu hotărîre înainte pe calea însoțită a construirii socialismului și a păcii, a făuririi buneistării și fericirii celor ce muncesc.

Ce trebuie să înțelegem prin cuvîntul „biserică“?

Înainte de a te sfătui, iubite frate în Hristos, cum trebuie să te porți, după ce ai intrat în sfînta biserică, mai întii vreau să stăm de vorbă asupra înțelesului cuvîntului „biserică“. și asupra marelui însemnătății, ce o are biserică, locaș de închinare.

Sfînta Scriptură folosește cuvîntul „biserică“ în trei înțelesuri: 1. ca ierarhie, care conduce; 2. ca tota itate a dreptcredincioșilor, adică păstori și turmă la un loc, și 3. ca locaș de închinare.

1. Biserica în înțelesul de ierarhie conducătoare în totalitatea ei, — adică la început Apostolii și după ei, urmașii lor, Episcopii, o întîlnim în cuvintele Mîntuitorului, spuse Ucenicilor Săi, imputernicindu-i să pedepsească pe cei ce rătăcesc, zicînd:

„Spune-i Bisericii, și de nu va asculta nic de Biserică, să-ți fie ție ca un păgîn și vameș“ (Mt. 18, 17). Prin „Biserică“ sau prin „sobor“ înțelegem deci, aici, adunarea Apostolilor și apoi a Episcopilor și a sfinților Părinți, adică păstorii cei mari ai Bisericii. Aceștia, adunați în soboare a toată lumea și în soboare locale au stabilit, pe baza Sf. Scripturi și Sf. Tradiții (predaniei), norma sau îndreptarul credinței creștine.

Ei alcătuiesc Biserica „stîlpul și temelja adevărului“ (1 Tim. 3, 15) căci pe ei l-a asigurată Mîntuitorul că va fi cu dinșii pînă la sfîrșitul veacurilor (Mt. 28, 20).

2. Cuvîntul „Biserică“ are uneori, în cărțile Noului Testament, înțelesul de totalitate dreptcredincioșilor, adică toți membrii obștei creștine. În acest înțeles, membrii ai Bisericii sînt cei botezați în Hristos, care cred și se mîntuiesc prin așezămintele Lui, și sînt organizați după rînduiriile date de El: biserică învățătoare și biserică ascultătoare.

Deasemenea, biserică mai este numită și „Trupul lui Hristos“, ale cărui mădulare sînt toți cei ai Lui. Capul fiind însuși Hristos, după cuvintele Sf. Apostol Pavel: „Că precum întru trup avem multe mădulare și mădularele nu au toate aceleași lucrare, așa și noi, cei mulți, sintem în Hristos un trup, și fiecare dintre noi mădulare sintem unul altuia“ (Romani 12, 4—5). Acest „trup“ este biserică, și „El“ (Hristos) este Capul trupului, (bisericii) (Coloseni 1, 18). Biserica, „Trupul lui Hristos“, mai e numită luptătoare sau pămîntescă și triumfătoare sau cerească, adică credincioșii vii și credincioșii morți constituiesc împreună trupul bisericii. Ea este una, sfîntă, sobornicească și apostolească.

3. În sfîrșit, cuvîntul „biserică“ mai are uneori și înțelesul de locaș sfînt, merit închinării publice obștești. Luat în acest înțeles biserică Noului Testament înlocuiește templul Vechiului Testament.

Astfel cetim în Faptele Apostolilor, că Pavel și Varnava au fost în Antiochia un an întreg, unde s-au adunat în biserică, și au învățat mult popor (11, 26). Deasemenea Apostolul Pavel scrie creștinilor din Corint, acest cuvînt de mustrare: „Aud că la adunările voastre din biserică, între voi sînt desbinări, și în parte o și cred“... (1 Cor. 11, 18), și le poruncește ca, „în toate bisericile sfinților, femeile să tacă în adunările bisericesti... căci șade rău unei femei să vorbească în biserică“. (1 Cor. 14, 33—35). În afară de aceste texte, mai sînt multe în care înțelesul de biserică este acela de locaș pentru rugăciunea obștească.

Deci, după ce cunoaștem înțelesurile cuvîntului biserică, vom zăbovi asupra însemnătății bisericii ca locaș de închinare.

Despre biserică și biserică, unii creștini spun, că nu sînt sfînte și nu sînt necesare pentru închinare, că poți face „adunare“ și într-o casă oarecare. Ori, chiar Sfînta Scriptură — primul izvor al credinței noastre — ne vorbește atît

despre necesitatea locașurilor de închinare cit și despre sfîntenia lor.

Însuși Dumnezeu a poruncit lui Moise: „Să-mi faci locaș sfînt și voi locui în mijlocul lor“ (Ieș. 25, 2), și Moise a construit cortul sfînt; împăratul David a făcut „jertfelnic Domnului“ (1 Cronice 21, 18); împăratul Solomon a zidit templul mareț în Ierusalim, închinat lui Dumnezeu și destinat rugăciunii obștești (1 Cronice 22, 10—11), iar Zorobabel și Ezdra au restaurat și au redat închinării templul, ce fusese distrus (Ezdra 7, 8).

Dar și în N. Testament, Mîntuitorul și sfinții Apostoli au cinstit templul ca locaș sfînt; Pruncul Iisus a fost adus la templu ca să fie închinat lui Dumnezeu (Lc. 2, 21—24); la vîrsta de 12 ani, Iisus a zăbovit în templu, apoi după ce și-a început activitatea publică, învăța în templu sau biserică și avuse grijă ca zarafii și vinzătorii de animale să nu facă, din „biserică lui Dumnezeu“, peșteră de tilhari și înșelători, ci templul să fie păstrat ca locaș unde sălășluiește Dumnezeu și care e „casă a Tatălui“ (Mt. 21, 12 și Ioan 2, 16).

La fel sfinții Apostoli și îndeosebi Apostolul Pavel, adeseori se rugau în templu. De altfel creștinii dintru început au avut și bisericile lor (1 Cor. 11—18; 14—33). Vedem dar că locul obișnuit pentru închinare era biserică deoarece este mai mare și mai sfîntă ca toate (Mt. 23, 16—17), și pentru aceea sf. Scriptură o mai numește: Biserica lui Dumnezeu, locuința lui Dumnezeu, casa lui Dumnezeu, casă de rugăciune, locaș sfînt, Biserică sfîntă și sfințitoare.

Din toate numirile acestea și din practica Bisericii lui Hristos, de-alungul celor 2000 de ani, rezultă marea însemnătate pe care o are Biserica ca locaș de închinare pentru credincioșii cari se roagă într-nsa lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, unii creștini susțin că Mîntuitorul ne spune să ne rugăm în ascuns și în fața lui Dumnezeu, nu în fața oamenilor prin sinagogi și prin unghiurile ulițelor, ca fățarnicii (Mt. 6, 5—6). Ori adevărul este că Mîntuitorul osindește și înlătură rugăciunea fățarnică, făcută de ochii lumii, pe cînd rugăciunea în biserică o recunoaște, zicînd: „Casa Mea, casă de rugăciune se va chema“ (Mt. 21, 13); la fel, în parabolele despre banul văduvei și în cea a vameșului și fariseului, preferă rugăciunea obștească din biserică. Deasemenea auzim și despre Apostoli, că după înălțarea Domnului „erau pururea în templu, laudînd și binecuvîntînd pe Dumnezeu“ (Lc. 24, 53).

Se mai spune de unii că lui Dumnezeu ne putem ruga ori în ce loc, că bisericile nu sînt lăcașuri ale lui Dumnezeu și nu sînt absolut necesare, pentru că scris este: „Cel Prea Înalt nu locuiește în clădiri de mină omenească“ (F. A. 7), că „Dumnezeu care a făcut lumea... nu locuiește în temple, făcute de mină omenească“ (F. A. 17, 24), și că Mîntuitorul a spus împede: „Dumnezeu este duh și cel ce l se închină, cade-se să l-se închine în duh și în adevăr“ (Ioan 4, 21—24).

În adevăr, Dumnezeu fiind nemărginit și necuprîns, nu poate fi mărginit între zidurile unui templu, nici numai ale aceluia din Ierusalim, și nici numai ale aceluia de pe muntele Garizim, și este de față nu numai în biserică, ci pretutîndeni, așa încît creștinul poate să se roage lui Dumnezeu și acasă sau în orice loc curat (1 Tim. 2, 8).

După ce știm însă, că însuși Domnul Hristos și Apostolii se duceau să se roage în templu și în sinagogă, iar creștinii și în vremea prigoanelor se duceau, pentru rugăciunea obștească, în biserică săpate sub pămînt, chiar cu rîscul vieții lor, iar în vreme de liniște își zideau biserică

frumoase, nu încapă nici o îndolală că biserică este cel mai sfînt și cel mai de folos loc de închinare obștească, unde Dumnezeu este de față și ne sfîntește cu darurile Lui.

De aceea „rugăciunea făcută în biserică, în loc sfînt, unde tot ce ne înconjoară ne îndeamnă la uitarea grijilor zilnice și la evlavie, are mai multă putere“. Rugăciunea din biserică, făcută de obicei cu glas tare, este închinare obștească și puternică, fiecare închinător mărturisește, fără sfială și înaintea tuturor, credința și pietatea sa, și în chipul acesta „face legătura cu ceilalți fii ai Bisericii și frați întru Hristos, întărind credința comună... Rugăciunea rostită cu glas tare răscolește simțirea inimii și sporește evlavia atît în cel ce o rostește cit și în cel ce o ascultă. În sfîrșit, rugăciunea cu glas tare, făcută de mai mulți laolaltă, înduplecă pe Dumnezeu să fie mai prielnic rugăciunilor noastre (Mt. 18, 19—20)“. (Învățătura de credință creștină ortodoxă, Buc. 1952, pp. 207—3). Precum cărbunii aprinși puși la un loc dau o fiacără mare, așa și credincioșii evlavioși adunați în biserică se aprind de o evlavie mai mare.

Dar mai mult decît cele amintite, trebuie să subliniez că în biserică e altarul de jertfă și locul sfînt, în care se aduce jertfa Golgotel, în chip nesingeros.

În biserică, unde se săvîrșește slujba sfîntei Liturghii, culmea și centrul slujbelor bisericesti, pentru toată comunitatea creștină, unde și Sfinții ne însoțesc în rugăciune și duc la picioarele Celui Prea Înalt rugile noastre (Apoc. 5, 8; 8, 4), unde au parte puterile îngerești și duhurile sfinților celor trecuți din viața aceasta, rugăciunile noastre sînt negreșit mai bine primite.

Biserica este locul de rugăciune făgăduît de Domnul, prin cuvintele: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor“ (Mt. 18, 20), și cu siguranță în biserică, unde sînt adunați credincioșii după rînduiala statornicită de El, vine însuși Mîntuitorul și rămîne mereu în sfîntele daruri euharistice.

Deci, pentru ca în adevăr să-L avem pe Domnul Hristos în mijlocul nostru și să simțim lucrarea Lui în inimile noastre, drumul nostru să fie cit mai adeseori la sfînta biserică, pe care să o cinstim după cuvîntă, căci „Casa Tatălui“ nostru celui din ceruri este.

Pr. Prof. P. Procopoviciu

Urmare din pag. 1

denților binecuvîntările I. P. S. Mitropolit IUSTIN, care tocmai atunci era reținut de îndatoriri bisericesti importante la București.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu se bucură statornic de sprijinul material și moral pe care i-l acordă an de an Ministerul Cultelor (în salarii, burse și fonduri pentru cheltuieli materiale), precum și de ajutoarele ce le primește din partea Eparhiilor din Ardeal și Banat, la cîrma cărora se află I. P. S. Mitropoliți IUSTIN și VASILE și P. S. Episcopi Andrei, Nicolae și Valerian.

Astăzi, cînd Biserica noastră sprijinește din toată inima munca constructivă a harnicului nostru popor și lupta pentru apărarea păcii și pentru întărirea patriei, Institutul Teologic Universitar din Sibiu își aduce contribuția sa de seamă la izbîndirea tuturor bunelor năzuințe ce în-suflețesc sfînta instituție și pe slujtorii ei.

Gr. T. M.

Lăcomia

Păcatul lăcomiei îl săvârșim atunci când într-o formă nestăpinită abuzăm de mâncare și beaură, mîncînd și bînd mai mult decît este necesar.

Este o lege a naturii că trupul nostru, ca să poată trăi are nevoie de mâncare și beaură. Dumnezeu, pentruca să fim atrași spre mâncare și beaură a dat acestora însușirea de a fi plăcute. A minca și a bea deci nu-i păcat, ci e o necesitate trupească. Cînd e păcat? Numai atunci e păcat cînd ne folosim de mâncare și beaură într-o formă nestăpinită.

În trei chipuri putem păcatul prin păcatul lăcomiei: 1) Cînd mîncăm și bem peste măsură; 2) Atunci cînd în mîncare și beaură căutăm mîncărurile cele alese, cele cu gust, cele pregătite cu o anumită artă; 3) Cînd prea mult ne preocupăm de traiul zilnic. Sînt unii oameni care se pare că nu ar avea altă grijă decît aceea de a minca și a bea. Atunci cînd găsesc o masă încărcată cu mîncare și beaură socotesc că au găsit cea mai deplină fericire a vieții lor. Acești oameni cînd mîncă înghit cu o lăcomie care întrece pe aceea de lup, vor să mînce în fiecare oră, nu din foame, ci numai din plăcere. Pentru acest fel de oameni mîncarea și beaură este un fel de idol așa după cum zice sf. Pavel: „Dumnezeul acestora este pînțele”. (Filip 3, 19).

Sub oricare dintre aceste trei forme, s-ar manifesta lăcomia este păcat greu și cauzează ruina sănătății, ruina familiei și duce la ruina bunurilor pe care le avem.

Este lucru foarte cunoscut că mîncarea și beaură pe care o luăm pentru trupul nostru într-o formă nestăpinită, în loc să ajute sănătății strică. Cele mai multe boli ale trupului nostru provin tocmai din pofta nestăpinită în mîncare și beaură. Sf. Scriptură zice: „Lacomii își scurtează ei înșiși prin lăcomia lor, anii și zilele vieții lor. Truda nesomnului, vărsăturile și durerile pînțelului sînt cîștigul omului nesățios”. (Is. Sir. 31, 20).

Păcatul lăcomiei cauzează nemulțumiri în sinul familiilor provocînd ură, ceartă, neînțelegeri și nemulțumire.

Păcatul lăcomiei pricinuește pierderea bunurilor pe care le avem. Pentru a putea stăru în acest păcat e lipsă de mijloace materiale. Atunci cînd nu le are lacomul face tot ce poate ca să le aibe. De aceea nu se sustrage de la săvîrșirea nici unei nedreptăți. Mîncunile, înșelăciunile, furturile, ba chiar uciderile, se țin lanț. Ruina bunurilor materiale la cele mai multe familii este cauzată de păcatul lăcomiei. Sf. Scriptură zice: „Cel ce tubește veselie duce lipsă, și cel căruia îi place vinul și untdelemnul nu se îmbogățește” (Prov. 21, 17).

Păcatul lăcomiei are urmări grele și pentru viața noastră morală și spirituală. Timpenia minții și chiar nebunia adeseori provin din păcatul lăcomiei. Atunci cînd stomacul este prea plin cu mîncare și beaură, inteligența noastră își pierde limpezimea și prospețimea. Mirosul greu al mîncării și beaurii cu care am umplut stomacul se urcă la creier și îl întunecă. De aceea lacomii și bețivii se timpesc, își pierd mințea și nu mai sînt apti pentru nici un lucru bun.

Voința încă este împiedecată în funcțiunile ei de păcatul lăcomiei. Sufletul se trîndăvește și se lenevește. De aceea Mintuitorul ne îndeamnă zicînd: „Luați seama de voi înșivă să nu se îngreuneze inimile voastre cu mîncare și beaură și de grijile lumii acesteia ca să vină peste voi ziua aceea fără de veste”. (Lc. 21, 24).

Viața sufletească se slăbește din cauza păcatului lăcomiei. Lăcomia este izvor de păcate dintre care cel mai greu este înjurătura. Înjurătura lacomului numele cel sfînt a lui Dumnezeu și tot

Fericiți cei curați cu inima

Unul dintre cele mai grele și urite păcate este desigur desfrînarea. De aceea, ca să arete lumii care trebuie să-i fie calea curățeniei, Iisus, venînd pe pămînt, și-a ales o Mamă Precurată, un premergător — Ioan cel curat ca un înger, un tutore purtător de grije — pe Iosif cel feciorelnic, un ucenic și cel mai credincios, pe Ioan cel nepătat.

Astfel Domnul a arătat că la sîntenie și mîntuire nu se poate ajunge altfel, decît numai pe calea virtuții curățeniei sufletești și trupești. Iar în Iad se ajunge ușor pe calea viciului, a exemplului rău, a lipsei de această curățenie.

Un vechi proverb roman spunea: „Văd cele bune și le aprob, dar cele rele urmez”. Dacă aceasta se putea oarecum admite pentru vremurile care nu l-au cunoscut pe Hristos și Evanghelia Sa, apoi după darea învățaturii creștine, o astfel de atitudine nu mai este îngăduită.

În acest sens spunea Mintuitorul, către cei care se lăsau duși de urmarea celor rele, că, din inima lor ies gîndurile cele rele, uciderile, preacurviile, furturile, mărturiile mincinoase și hulele (Mat. 15, 19), și că ajunge chiar o privire de poftire față de femeie, ca să fie caz de preacurvie cu inima (Mat. 5, 28).

Deci pentru păstrarea curățeniei inimii, ca să nu fie izvor de păcătuire, trebuie susținută mereu grija pentru înfrînarea ei, ca din simpatii păcătoase să nu se desvolte un viciu, care să otrăvească acea inimă și să o ducă la pierzare. Trebuie educată voința, ca să refuze inimii și simțurilor ceace ochii pofticioși doresc și este oprit de morala evangheliei.

Astfel deci trebuie înfrînată curiozitatea ochilor spre cele necuviincioase. Pentru ea au căzut și David și Solomon, deoarece nu și-au înfrînat ochii, și Dumnezeu se minie pentru această lipsă de înfrînare, punînd în gura psalmistului dojana: dacă vezi un fur, tu ești de partea lui și cu cei preacurvari te întovărășești; gura ta o înveți la rele și cu limba ta urzești viclene planuri; tu stai și vorbești împotriva fratelui tău și azvirli ocară și birfeală (Ps. 50, 18-20).

Deci credinciosule, păzește-ți ferestrele sufletului și inima ta de poftă și cugete rele. Deviza ta să fie „fuga de ispită” de care a dat dovadă Iosif din casa lui Putifar (Facere 39, 12),

și să nu se lase săvîrșit de asemenea așa înjură și bețivul. Mai des se aude păcatul înjurăturii prin circumși și localuri unde se mîncă și se bea mult. Desfrînarea și trufia sînt și ele fice ale lăcomiei.

Pentru societate păcatul lăcomiei este un izvor nesecat de răutate. Neînțelegerile, certurile, războaiele, provin de cele mai multe ori din cauza păcatului de lăcomie. Unii oameni minai de lăcomia lor, vor să stăpîneasă alte popoare.

Omul lacom este nesuferit în societatea în care trăiește căci este plin de ură și de răutate, căutător de ceartă, de neînțelegeri, este numai pentru sine (egoist), pururea rîvnind după bunurile altora, niciodată mulțumit de soarta lui, necinstitor al lucrurilor sfînte, plin de toată fărădelegea.

Dacă cunoaștem cită răutate cuprinde păcatul lăcomiei trebuie să ne sîlim să înăbușim în sufletul nostru acest păcat practicînd virtutea cumpătării. Un adevărat creștin care știe că fericirea lui este în ceruri, nu se va mulțumi cu bunurile pe care i-le oferă viața și nu le va considera ca scop al vieții lui ci le va folosi numai ca mijloace pentru ajungerea fericirii pe care o dorește. De mîncare și de beaură să ne folosim numai atîta cît este necesar pentru a ne menține sănătatea trupului. Rugăciunea și postul ne vor ajuta mult ca să putem înfrîna în noi păcatul lăcomiei.

Pr. Alexandru Moisiu

căci el nu dorea deloc să păcătuască înaintea lui Dumnezeu.

Deci sînt fericiți cei curați cu inima, că numai acela vor vedea pe Dumnezeu (Mat. 5, 8).

Dar această curățenie nu poate fi numai de formă, exterioară, ci ea trebuie să fie interioară, adică să stăpîneasă neincetat cugetul și faptele credinciosului.

De aceea curățenia este ca o floare bine-mirositoare, care însă ușor poate fi murdărită, dacă nu este mereu îngrijită să nu o atingă praful sau altă necurătenie.

Iar această grijă de curățenia sufletului constă în ferirea sufletului de orice cuget, dorință și faptă urită, în conștiincioasa împărtaşire cu sf. Împărtaşanie, după o deplină mărturisire a păcatelor și o cîință adevărată și arătată; în rugăciuni continui pentruca mințea să fie ferită de alunecări.

Este nevoie mare de această curățenie a inimii și a faptelor, pentruca numai ea este cheia unei vieți plăcute pe pămînt între oameni, a unei fericiri în familie și în patrie, și tot ea este cheia cu care se poate deschide cerul și dobîndi, cu ajutorul Harului dumnezeesc, însăși fericirea deplină.

Să ne gîndim, cu citi păcătoși a vorbit Mintuitorul Hristos și ce s-a întimplat cu aceia, care nu l-au urmat sfatul. De altă parte, de cită bucurie s-a însuflețit Maria Magdalena și cum a fost ea răsplătită de Domnul, pentruca a reușit să iasă la curățenie deplină.

De aceea, dragi credincioși, rugați vă cu căldură, muncii cu sirguintă, fugiți de trîndăvie, împărtașiți-vă cu harul Domnului, ascultîndu-l sf. Sa Evanghelie, și ispitele necurăteniei vor fugi de voi și nu veți cădea pradă răutății diavolești, care nu numai că pierde trupul, dar poate pierde chiar însuși sufletul.

Astfel de credincioși a dorit să-i aibă Hristos, curați, nevinovați, muncitori, harnici, buni la vorbă și purtare, blînzi și prietenoși, lipsiți de gilceavă și pizmă, de hulă și birfeală, ci mereu aprinși de căldura credinței, și a faptelor bune.

„Fiți deci voi desăvîrșiți, precum și Tatăl vostru cel cereș este desăvîrșit!” (Mat. 5, 48).

Pr. Gh. Chișiu

Urmarea din pag. 3

tivistul mai sus amintit a primit pentru munca depusă în gospodăria agricolă colectivă 2.708 kgr. cereale, 5.287 kgr. furaje, (fîn, trifoi, paie și sfeclă), 572 kgr. cartofi, peste 10 kgr. zahăr, 528 kgr. diferite zarzavaturi, lină, fasole, precum și bani.

Familia mea, care posedă 3,42 ha. teren arabil, a avut la sfîrșitul anului un bilanț mai puțin rodnic: cereale 1.400 kgr., furaje vreo patru căruțe, la care se mai adaugă frumoasele sume de bani plătite pentru a putea ara suprafața însămințată. Cu acest venit puteam noi oare să ne gîndim la construirea unei case, sau măcar la cumpărarea unui aparat de radio? Nici vorbă. La toamnă însă, o parte din aceste lucruri le vom putea realiza datorită faptului că n-am mai șovăit și am intrat în primăvara anului acesta în gospodărie.

Acestea sînt pe scurt faptele care atît pe mine cît și pe alte 24 de familii din satul Hamba ne-au convins să pășim alături de ceilalți colectiviști, pe drumul ce duce spre o viață îmbelșugată și fericită.

Ilie Raiu